

och Lands-Församlingar, JONAS HOLLSTEN, dateradt d. 9 Nov. 1775, efter afskrift och som det tyckes äfven i utdrag, så lydande:

Aldrig har jag skrivit till Tit. med större fögnad än nu, då jag får gratulera till den nåd, Gud och HANS MAJ: gjort Eder med *Luleå* Pastorat. *Tandem justa caussa triumphat.* Man arbete så mycket man vill, så är doch fåfängt, intill dess Guds egen hjälpetimma kommer. Har nu T. väntat länge, så har han ock fått så mycket mer. Vår Herre som gifvit detta, kan ock gjöra Edra dagar så mycket längre; det vi alle af hjertat önske. Amen.

I bjuden nu de majestätliga fjällen farväl. Faren nu väl I menlöse, täcke fjällblommor: *Andromedae*, *Saxifragae*, *Diapensiae*, *Dryades*, &c. I fån sedan aldrig se dem mer. Hälsen dem ifrån mig med yttersta *valete*, då I resen tädan. Sänden mig några lefvande, förrän flyttningen sker; ty sedan är aldrig mer att hoppas för mig. Jag äger ingen lefvande fjällört i hela Trägården utom *Rhodiola* och *Sonchus alpinus*; ty förut har jag ej vetat cultivera dem. Nu lämnar T. sitt lugn, sitt tysta *Jockmock* och kryper ur skogen ut i öfna världen, där vädret brusar på alla sidor, och där menlösheten är fördömd och landsflyktig uti en splendidior varietas.

Jag med Edra vänner, Archiat. BÅCK och Secreter. WARGENTIN, tog af Eder befordran ett hjerteligt nöje. Herren förläne Eder hälsa och långt lif, så går nu mera alt annat af sig sjelft.

När T. kommer i sitt förlofvade Land, *Luleå*, så lägg där an en Trägård. Jag skall bjuda till att fylla honom med rara växter, nämligen *Sibiriska*, som tåla starkare köld än våra fjällväxter, och hvaraf jag äger ett par hundrade i Trägården. Jag fick dässutom i